

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz, Iran. Han er født muslim og har oplyst at være konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren har forklaret, at han har været aktiv for Basij i perioden 2004 til 2012 i større eller mindre grad.

Ansøgeren har som asylmotiv oprindeligt henvist til, at han frygter at blive anholdt og udsat for tortur af Basij, fordi han ikke længere har ønsket at være en del af Basij. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen, hvorfor han frygter overgreb fra myndighederne som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv vedrørende konversion henvist til, at han i [slutningen af] 2012 på asylcenteret mødte en iransk kvinde ved navn [Z], som fortalte ansøgeren om det kristne budskab. Som følge af samtalen med [Z] blev ansøgeren interesseret i kristendommen og havde over Skype kontakt med præsten [navn], som underviste ham i kristendommen. Ansøgeren blev døbt [i foråret] 2013. Ansøgeren er nu overbevist kristen og deltager aktivt i menighedsarbejdet. Ansøgeren føler en forpligtelse til at udbrede det kristne budskab.

For så vidt angår den del af ansøgerens asylmotiv, der knytter sig til ansøgerens oplysninger om risikoen for forfølgelse eller overgreb som følge af, at han ikke længere ønskede at arbejde for Basij, finder Flygtningenævnet, at der ikke er fremkommet oplysninger, der giver grundlag for en anden vurdering end den, som Flygtningenævnet har udtrykt i sin afgørelse af [dato i foråret] 2014. Flygtningenævnet finder således fortsat, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, på grund af sin angivelige konflikt med Basij.

Det, som har begrundet sagens genoptagelse, er, at Flygtningenævnet den 20. august 2018 har modtaget kritik fra FN's Menneskerettighedskomité, der i relation til Flygtningenævnets afgørelse af [dato af foråret] 2014 og ansøgerens sur place asylmotiv vedrørende konversion til kristendommen har udtalt bl.a.:

”8.6 In the present case, the Committee observes that it is not contested that, after starting to have contact on Skype with a pastor who taught him about Christianity, the author was baptized on 8 April 2013, participates actively in parish work, and has informed his family about his conversion. The majority of the Board members also conceded that the author has knowledge of the Christian faith. Nonetheless, the Committee notes that the Board's majority focused its reasoning on the sincerity of the conversion, concluding that the author had failed to establish that his conversion was genuine because of inconsistencies in his statements, such as the date of his first meeting with Z.A., the moment when he considered himself to have converted, and his family's reaction to his conversion.

8.7 In this connection, the Committee recalls that States parties should give sufficient weight to the real and personal risk a person might face if deported and considers that it was incumbent upon the State party to undertake an individualized assessment of the risk that the author would face as a perceived Christian in Iran, rather than relying mainly on a matter of conflicting dates. The Committee notes in particular that the Board did not assess whether the author's behavior and activities in connection with,

or to justify, his conversion, including his baptism, his active participation in the parish, his knowledge of Christianity, and his informing his family of his conversion, could have serious adverse consequences in the country of origin so as to put him at risk of irreparable harm. In view of the above, the Committee considers that the State party failed to adequately assess the author's real, personal and foreseeable risk of returning to Iran as a convert. Accordingly, the Committee considers that the State party failed to take into due consideration the consequences of the author's personal situation in his country of origin, and concludes that his removal to Iran by the State party would constitute a violation of articles 6 and 7 of the Covenant.

Flygtningenævnet bemærker, at Menneskerettighedskomitéens udtalelse, der er en flertalsudtalelse med dissens fra tre af komitéens medlemmer, ikke er retligt bindende, og at det efter sagens genoptagelse fortsat tilkommer Flygtningenævnet at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgerens asylmotiv giver grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har ved vurderingen af den genoptagne sag inddraget nye oplysninger i sagen.

Under sagens fornyede behandling i Flygtningenævnet har ansøgeren i det væsentlige gentaget sin tidligere afgivne forklaring om forløbet i forbindelse med sin konversion. Han har imidlertid tillige oplyst, at han har fortsat sine kristne aktiviteter.

Flygtningenævnet har på baggrund af ansøgerens oplysninger foretaget en fornyet vurdering af, om ansøgerens konversion kan betragtes som reel, således at det må lægges til grund, at ansøgerens nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. I denne vurdering er indgået oplysningerne om tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for ansøgerens nye tro (højtider, trosbekendelse, væsentlige skrifter og lignende). Det har også indgået i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger, herunder at ansøgeren er blevet døbt, har deltaget i gudstjenester, religiøs undervisning, og om ansøgerens aktiviteter har haft en vedvarende og regelmæssig karakter. I vurderingen indgår tillige en stillingtagen til, om det kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran må forventes at ville leve et åbent kristent liv, og om der endvidere er grundlag for at lægge til grund, at ansøgeren vil foretage sig kristne aktiviteter af missionerende karakter.

Endelig hører det med til vurderingen – for det tilfælde, at der kan rejses tvivl om realiteten af konversionen – om ansøgerens handlinger i forbindelse med at forsøge at sandsynliggøre sin konversion kan have bragt ham i de iranske myndigheders eller andres søgelys på en måde, hvor han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller asylbegrundende overgreb. Som anført af Menneskerettighedskomitéens mindretal er det afgørende i relation hertil imidlertid, om der er grund til at antage, at ansøgerens aktiviteter og handlinger er kommet til myndighedernes eller andres kundskab, og om aktiviteterne har en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at myndighederne eller andre ved ansøgerens tilbagevenden til Iran vil reagere asylrelevant herpå.

Det er efter ansøgerens forklaring om forløbet af sin konversion fortsat noget usikkert, hvornår hans interesse for kristendommen opstod, og flere oplysninger i sagen peger i retning af, at interessen først reelt er opstået efter, at Udlændingestyrelsen første gang den [dato i begyndelsen af] 2013 meddelte ham afslag på asyl på baggrund af en vurdering af hans oprindelige asylmotiv. I overensstemmelse med UNHCR's Guidelines on International Protection: "Religion-Based-

Refugee Claims under article 1A(2)” fra april 2004 må der i en sådan situation stilles større krav til ansøgerens troværdighed, og en mere dybtgående undersøgelse af omstændighederne og ægtheden af konversionen vil være nødvendig.

Ansøgeren har både under den oprindelige asylsag og under genoptagelsessagen demonstreret et usædvanligt godt kendskab til kristendommen. Det må efter erklæringerne fra flere forskellige præster og andre personer med tilknytning til ansøgerens kristne aktiviteter endvidere lægges til grund, at ansøgeren har deltaget regelmæssigt og seriøst i kirkelige aktiviteter, og at hans deltagelse har været vedvarende. Ansøgeren beskrives i erklæringerne med ord som ”afklaret kristen”, og det er vurderet, at hans nye tro er blevet en afgørende faktor i hans liv. Endelig fremgår det af oplysninger fra ansøgerens menighed, at han har ”hjulpet flere nye med i kirken” og at han gerne samtaler med andre om sin tro. Dette billede er yderligere forstærket af vidnet [navn]s forklaring for nævnet, hvor han har oplyst, at ansøgerens konversion utvivlsomt er oprigtig og udtryk for en reel indre overbevisning hos ansøgeren.

På denne baggrund finder nævnet efter en fornyet vurdering af sagen, hvor nye oplysninger har spillet en afgørende rolle, at der – uanset det påfaldende i tidspunktet for hans konversion og de usikkerheder, der har været i ansøgerens forklaring herom – ikke længere er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens i øvrigt meget troværdige forklaring om konversionen, hvilken forklaring nu også har solid støtte i hans vedvarende og omfangsrige deltagelse i kristne aktiviteter.

Ansøgeren har i Danmark deltaget i kristne aktiviteter af mere missionerende karakter, og det må efter ansøgerens troværdige forklaring herom lægges til grund, at han i Iran vil fortsætte sådanne aktiviteter. Henset hertil, og da nævnet ikke finder grundlag for at fastslå, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet med rimelighed må forventes at ville afstå fra at udøve religiøse aktiviteter, jf. om dette kriterie EU-Domstolens præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, er der nu holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin konversion.

Udlændingestyrelsen har anført, at selvom nævnet måtte finde ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, så skal han udelukkes fra beskyttelse efter § 10, stk. 1, nr. 3, som følge af aktiviteter udført for Basij efter præsidentvalget i 2009. Det følger af nævnets vurdering af ansøgerens oprindelige asylmotiv, at ikke alle dele af ansøgerens forklaring har kunnet lægges til grund, herunder ikke den del der vedrører ansøgerens angivelige aktiviteter for Basij efter 2008. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at udelukke ansøgeren fra beskyttelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3.

Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.”